

Доби славної та великої
Піднесемо ми корогви.
Будь хвала йому, тому рикові,
Тому львиному — «йду на ви!»

Слава князеві недосягнена:
Він як пард ходив, був як тур.
Слава часові, коли загнано
Руський цвях в царгородський мур.

Слава лицарям: над їх чолами
Нахилилась лише гроза.
Їм за пугари були шоломи.
Годував їх кінець списа.

Славмо княжу могутність лев'ячу
І козачу силу жаску.
Слава вічная Конашевичу
За похід його на Москву.

Слава гетьманові Хмельницькому:
Світлі звитязства відав Хмель.
По поклону для нього низькому
Покладім од своїх земель.

А ще вклонимося Виговському:
Скільки часу не уткло б,
Злонапасникові московському
Не забути про Конотоп.

І вчорашнє своє спом'янемо.
Ой же гук, Мати, гук який! —

То дорогами полум'яними
Йдуть у Київ твої полки.